

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł w dniu 2 marca 2018r. pozew przeciwko pozwanemu M. K. z żądaniem orzeczenia nakazem zapłaty, że pozwany ma zapłacić powodowi kwotę **523.513,69 zł** wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu wg norm przepisanych (pozew 3-3v akt).

Sprawa z postępowania nakazowego została skierowana zarządzeniem Przewodniczącego do rozpoznania w postępowaniu zwykłym rozpoznawczym (zarządzenie k. 40 akt).

W odpowiedzi na pozew oraz na rozprawie poprzedzającej wyrokowanie pozwany nie kwestionował co do zasady powództwa. Podniósł jednak, że jest w trudnej sytuacji majątkowej, nie ma aktualnie środków na bieżącą spłatę zadłużenia, a bank może zaspokoić się po sprzedaży mieszkania, będącego własnością pozwanego. Możliwa do uzyskania kwota to około 360.000zł. Pozwany podał, że przyczyną jego aktualnej złej sytuacji majątkowej było niepowodzenie działalności gospodarczej, którą prowadził i nieuczciwość partnera biznesowego (odpowiedź na pozew k. 47, stanowisko pozwanego na rozprawie e-protokół czas 00:05:29- 00:13:31).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 grudnia 2008r. została podpisana umowa kredytu nr (...) ((...)) pomiędzy powodem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. jako kredytodawcą a pozwanym M. K. jako kredytobiorcą (dowód: kopia umowy kredytu k. 27-31akt).

Kredyt w kwocie 539.000 zł został przeznaczony na sfinansowanie działalności gospodarczej. Bank pozostawił do dyspozycji kredytobiorcy kredyt w formie bezgotówkowej za pośrednictwem rachunku bieżącego nr (...) prowadzonego w banku.

Kwota wykorzystanego kredytu była oprocentowana zgodnie z umową w stosunku rocznym, według zmiennej stopy procentowej. Stopa procentowa równa była wysokości stawki referencyjnej, powiększonej o marżę banku. O zmianie wysokości oprocentowania kredytu i dacie wprowadzenia tej zmiany powód miał powiadamiać pisemnie kredytobiorcę. Zmiana wysokości oprocentowania kredytu nie wymagała zawarcia aneksu do umowy (paragraf 9 umowy).

Kredytobiorca był zobowiązany do spłaty rat kapitału kredytu w terminie, o którym mowa w § 14 ust. 2 pkt1 umowy, z zastrzeżeniem § 8 ust. 2, oraz do spłaty odsetek w terminie, o którym była mowa w § 10 ust. 2 umowy. Harmonogram spłat kredytu został zamieszczony w załączniku nr 1 do umowy.

Zgodnie z §16 ust.1 i 2 niespłacenie w terminie kredytu miało spowodować, że niespłacona kwota miała stawać się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym. Bank był w takiej sytuacji upoważniony do wypowiedzenia umowy kredytowej na zasadach określonych w §17 umowy (§16 ust.4 pkt 4).

Termin wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni, a w przypadku zagrożenia upadłością kredytobiorcy - 7 dni, licząc od dnia następującego po dniu doręczenia kredytobiorcy oświadczenia o wypowiedzeniu umowy (§17 ust.2 umowy).

Za datę doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy uznawano dzień doręczenia oświadczenia osobiście bądź listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, a także dzień awizowania niedoręczonego zawiadomienia wysłanego na ostatni znany bankowi adres do korespondencji (dowód: kopia umowy kredytu k. 27-31 akt).

Pozwany przestał spłacać zadłużenie z tytułu zawartej umowy kredytowej. Powód w dniu 27 kwietnia 2017r. listem poleconym wezwał pozwanego do niezwłocznej, dobrowolnej spłaty zadłużenia, przedstawiając dokładne jego wyliczenie (dowód: wezwanie do zapłaty z dowodem doręczenia k. 32-33 akt).

Wezwanie do zapłaty nie spowodowało spłaty zadłużenia przez pozwanego (dowód: okoliczność bezsporna).

Powód celem ugodowego zakończenia sprawy skierował do pozwanego kolejne pismo datowane na dzień 12 września 2017r. zatytułowane „Przedsądowe wezwanie do zapłaty”. Ponownie powód przedstawił wyliczenie kapitału pozostającego do spłaty oraz zaległych odsetek (dowód: wezwanie do zapłaty z dowodem doręczenia k. 34-35 akt).

W dniu 2 marca 2018r. powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych mBnaku nr (...) potwierdzający wymagalność i wysokość wierzytelności banku wobec pozwanego z tytułu zawartej umowy kredytowej (dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 36)

Powód wyliczył, że zadłużenie na dzień 2 marca 2018r. z tytułu w/w umowy zgodnie z załączonym wyciągiem z ksiąg bankowych wyniosło: należność główna- kapitał **450.849,90 zł**, odsetki umowne zwykle naliczone od kapitału **450.849,90 zł** za okres od 8 marca 2015r. do dnia 21 czerwca 2017r. w wysokości 4,40% w skali roku **44.027,86 zł**, odsetki umowne karne naliczone od kapitału **450.849,90 zł** za okres od 22 czerwca 2017r. do dnia 1 marca 2018r. według stopy procentowej w wysokości 9,20% w skali roku (dowód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 36 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Należy podnieść, że praktycznie wszystkie istotne dla sprawy okoliczności wynikały z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów prywatnych. Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego wyraża się w tym, że zawarte w nim oświadczenie pochodzi od osoby, która złożyła podpis na dokumencie, jednakże nie rozciąga się ona na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza ona sama przez się o mocy materialnej dokumentu (kwestii jego ważności, skuteczności, a także prawdziwości). Dokument prywatny nie jest więc dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2015 r. VI ACa 1031/14 LEX nr 1794400).

Podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 sierpnia 2015 r.

(I ACa 238/15 LEX nr 1797159) wskazano, że dokument prywatny nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą złożonych w nim oświadczeń - formalna moc dowodowa tego dokumentu nie przesądza jego mocy materialnej. Dokument prywatny nie jest sam przez się dowodem rzeczywistego stanu rzeczy.

Umowa kredytu, aneksy do niej, umowa o przelew wierzytelności oraz wyciągi z ksiąg rachunkowych są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 lipca 2015 r. V ACa 174/15 LEX nr 1842230).

Należy wskazać, że Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 maja 2015 r. (I ACa 1702/14 LEX nr 1771284) analizował charakter wyciągów i z ksiąg bankowych jako dowód w sprawie. Sąd Apelacyjny w tym uzasadnieniu wskazał, że:

„Powodowy bank, wykazując istnienie zadłużenia strony pozwanej przedstawił na poparcie swoich roszczeń dowód w postaci wyciągów z ksiąg bankowych. Nie ulega wątpliwości, że złożony przez stronę powodową wyciągi z ksiąg bankowych stanowią dokumenty prywatne, zawierają bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy wynikającej z ksiąg bankowych oraz są podpisane przez pracownika banku. Wyciągi te, zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowią dowód tego, że osoba która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jak podkreślone jest w literaturze, dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który Sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest jednak słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ dokumenty prywatne nie korzystają z podstawowego w tym zakresie domniemania, że ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym (domniemania

zgodności z prawdą). Nie przeszkadza to jednak w tym, aby Sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy”.

Orzecznictwo sądów powszechnych idzie jeszcze dalej, zauważając nawet, że sam fakt, że dane pismo nie spełnia warunków dokumentu określonego w art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. nie oznacza, że nie może ono stanowić dowodu w sprawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 września 2015 r. III AUa 611/15 LEX nr 1820426).

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału" (a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5-6, poz. 21; uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267; wyrok SA w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2013 r., III AUa 51/13, LEX nr 1356634).

Jak twierdzi się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 marca 2013 r., III AUa 1431/12, LEX nr 1322011; wyrok SA w Łodzi z dnia 5 czerwca 2013 r., I ACa 50/13, LEX nr 1345548; wyrok SA w Łodzi z dnia 23 lipca 2013 r., I ACa 90/13, LEX nr 1356578).

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, LEX nr 51627; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; wyrok SN z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, nr 5, poz. 137; uzasadnienie wyroku SN z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

W przedmiotowej sprawie, Sąd uznał dokumenty prywatne złożone przez stronę powodową za wiarygodne, potwierdzające rzeczywisty stan rzeczy, tym bardziej, że pozwany nie przedstawił żadnych dowodów mogących podważyć wiarygodność, bądź rzetelność złożonych przez stronę powodową wyciągu z ksiąg bankowych, wysokości zadłużenia, które na datę wyrokowania było o wiele wyższe, niż żądana kwota w pozwie. Pozwany otrzymał harmonogram spłat rat kredytowych w toku realizacji umowy, a i trudno uznać by bez tego dokumentu wiedział przez kolejne miesiące jakie jest wymagalne zadłużenie pozostaje do obsługi. Pozwany nie przedstawił jakiegokolwiek dokumentu i rozliczenia, z którego wynikałoby, że bank błędnie rozliczył, doszło do zawarcia ugody lub restrukturyzacji kredytu. Pozwany nie zakwestionował wymagalności roszczenia, jego wysokości, a podnosił co najwyżej, że brak spłaty wynika ze złej sytuacji majątkowej.

Powodowy bank na rozprawie przed wyrokowaniem nie widział możliwości ugodowego zakończenia sprawy, choć nie wykluczył podjęcia rozmów z pozwanym na temat spłaty zobowiązania po prawomocnym zakończeniu sporu sądowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Pozwany jest zobowiązany do zwrotu kwoty kredytu (kapitał i należne odsetki) na podstawie zawartej umowy kredytowej, jak też przepisów prawa bankowego.

Zgodnie z art. 69. 1 ust. 1 ustawy Prawo bankowe- przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności:

- 1) strony umowy;
- 2) kwotę i walutę kredytu;
- 3) cel, na który kredyt został udzielony;
- 4) zasady i termin spłaty kredytu;
 - 4a) w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu;
- 5) wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany;
- 6) sposób zabezpieczenia spłaty kredytu;
- 7) zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu;
- 8) terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych;
- 9) wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje;
- 10) warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy.

W przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, kredytobiorca może dokonywać spłaty rat kapitałowo-odsetkowych oraz dokonać przedterminowej spłaty pełnej lub częściowej kwoty kredytu bezpośrednio w tej walucie. W tym przypadku w umowie o kredyt określa się także zasady otwarcia i prowadzenia rachunku służącego do gromadzenia środków przeznaczonych na spłatę kredytu oraz zasady dokonywania spłaty za pośrednictwem tego rachunku.

W przedmiotowej sprawie, umowa kredytowa w trakcie jej trwania została skutecznie wypowiedziana, natomiast po zakończeniu okresu kredytowania i po wezwaniu do spłaty zaległego kredytu, strony nie nawiązały nowego stosunku prawnego, kontraktowego.

Podstawa faktyczna i podstawa prawna powództwa, jak też wysokość dochodzonych kwot, nie budzi wątpliwości Sądu.

W świetle ustalonych okoliczności sprawy za zasadne należało uznać żądanie zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty **523.513,69 zł**, na którą złożyły się: należność główna- kapitał **450.849,90 zł**, odsetki umowne zwykle naliczone od kapitału **450.849,90 zł** za okres od 8 marca 2015r. do dnia 21 czerwca 2017r. w wysokości 4,40%

w skali roku **44.027,86 zł**, odsetki umowne karne naliczone od kapitału **450.849,90 zł** za okres od 22 czerwca 2017r. do dnia 1 marca 2018r. według stopy procentowej w wysokości 9,20% w skali roku.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty Sąd orzekł na podstawie art. 481 par. 1 k.c. , w wysokości określonej w art. 481 par. 2 k.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. Na koszty procesu należnie stronie powodowej od pozwanego jako przegrywającego spór w całości złożyły się : opłata od pozwu 26.176zł, opłata od pełnomocnictwa 17zł, koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika w stawce podstawowej 10.800zł (rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. - wersja od dnia 26 października 2016r. ; par. 2 pkt 7). Całość kosztów procesu, to kwota 36.993zł.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,
2. Uzasadnienie sporządzone przez sędziego referenta.